

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji

Nedjelja, 2. srpanj 2016.

[Multimedia]

Kršćaninovo srce ne smije biti podvojeno

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnja liturgija stavlja pred nas posljednje izričaje apostolske besjede iz desetog poglavlja Matejeve Evanđelja (usp. 10, 37-42), kojima Isus poučava dvanaesticu apostolâ u času u kojem ih prvi puta šalje u misiju u sela Galileje i Judeje. U tome završnom dijelu Isus ističe dva bitna aspekta za život učenika misionara. Prvi je taj da je njegova povezanost s Isusom jača od bilo koje druge veze, a drugi da misionar ne donosi sebe, nego Isusa, a preko Njega ljubav nebeskoga Oca. Ta su dva aspekta povezana, jer što je Isus više u središtu srca i života učenika, to se više kroz tog učenika "prozire" njegova prisutnost. To dvoje idu zajedno.

"Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan" (r. 37), kaže Isus. Ljubav oca, nježnost majke, slatko prijateljstvo među braćom i sestrama, sve to, iako je vrlo dobro i opravdano, ne može biti ispred Krista. I to ne zato što On želi da budemo bez srca i nezahvalni, štoviše, upravo suprotno; nego stanje učenika zahtijeva da mu na prvome mjestu bude odnos s Učiteljem. To vrijedi za bilo kojega učenika, bio on laik, laikinja, svećenik ili biskup: na prvome mjestu mu mora biti odnos s Isusom. Možda prvo pitanje koje moramo postaviti kršćaninu jest: "Susrećeš li se s Isusom? Moliš li se Isusu?". Odnos. Moglo bi se gotovo parafrazirati Knjigu Postanka: zato će čovjek ostaviti svoga oca i majku svoju da prione uza Isusa Krista i njih dvoje bit će jedno (usp. Post 2, 24).

Tko dopusti da bude uvučen u tu vezu ljubavi i života s Gospodinom Isusom, postaje njegov

predstavnik, njegov "veleposlanik", posebice načinom života, svojim životom. Toliko da sâm Isus, kada šalje učenike u misije, kaže im: "Tko vas prima, mene prima; a tko prima mene, prima onoga koji je mene poslao" (Mt 10, 40). Potrebno je da ljudi mogu shvatiti da je za tog učenika Isus uistinu "Gospodin", da je doista središte njegova života, sve u njegovu životu. Nije važno ima li, kao svaki čovjek, svoja ograničenja pa i pogreške – samo ako ima poniznosti da ih prizna –; važno je da nema podvojeno srce – i to je opasno. Ja sam kršćanin, Isusov sam učenik, svećenik, biskup, ali imam podvojeno srce. Ne, to ne ide. Ne smije imati podvojeno srce, nego jednostavno, jedinstveno srce, ne smije sjediti na dvije stolice, već biti iskren prema sebi i prema drugima. Podvojenost nije kršćanska. Zato Isus moli Oca da učenici ne popuste duhu svijeta. Ili si s Isusom, s Isusovim duhom, ili si s duhom svijeta.

I ovdje nas naše svećeničko iskustvo uči nečim jako lijepom, jakom važnom: upravo ono prihvaćanje vjernoga svetog Božjeg naroda, upravo ona "čaša hladne vode" (r. 42), o kojoj Gospodin govori danas u Evanđelju, pružena s vjerom i ljubavlju, pomaže ti da budeš dobar svećenik! Postoji neka uzajamnost također u poslanju: ako ti ostaviš sve zbog Isusa, ljudi u tebi prepoznaju Gospodina; ali istodobno to ti pomaže obraćati Mu se svakoga dana, obnavljati se i čistiti od kompromisâ i svladavati napasti. Što je svećenik bliže Božjemu narodu to će se osjećati bliže Isusu; i koliko je više svećenik blizu Isusu, toliko će se osjećati bliže Božjemu narodu.

Djevica Marija je osobno iskusila što znači voljeti Isusa odvajajući se od sebe, i dajući novi smisao obiteljskim vezama, polazeći od vjere u Njega. Neka nam ona svojim majčinskim zagovorom pomogne biti slobodni i radosni misionari Evanđelja.

Nakon Angelusa

Dana 5. srpnja se slavi Dan neovisnosti Venezuele. Jamčim svoju molitvu za taj dragi narod i izražavam svoju blizinu obiteljima koje su izgubile svoju djecu u prosvjedima na trgu. Upućujem apel da se okonča nasilje i pronađe mirno i demokratsko rješenje krize. Neka Gospa od Coromota posreduje za Venezuelu! A svi mi se pomolimo sada Gospi od Coromota za Venezuelu: Zdravo Marijo...